

Renzo Novatore

Enzo Martucci

*Min sjæl er et ugudeligt tempel
hvor i syndens og forbrydelsens klokker,
nydelsessygt og perverst,
højlydt genlyder af oprør og fortvivelse.*

Disse ord, skrevet i 1920, giver os et glimt af Renzo Novatores Prometheuske væsen.

Novatore var det frie livs poet. Ude af stand til at tolerere nogen lænke eller begrænsning, ville han følge enhver impuls som opstod i ham. Han ønskede at forstå alt og opleve alle følelser – dem som ledte til afgrunden og dem som ledte til stjernerne – og ved sin død forsvinde ind i intetheden, efter at have levet intenst og heroisk for at opnå sin fulde styrke som et fuldstændigt menneske.

Som søn af en fattig bonde fra Arcola, Italien, viste Abile Riziero Ferrari (Renzo Novatore) tidligt sin store følsomhed og oprørskhed. Når hans far ville have ham til at pløje markerne, flygtede han og stjal frugt og kyllinger som han solgte for at kunne købe bøger at læse under et træ i skoven. På den måde underviste han sig selv og udviklede hurtigt en smag for ukonventionelle forfattere. Hos disse fandt han ræsonementer for sin instinktive uvilje imod undertrykkelse og begrænsning, imod de principper og institutioner som reducerer mennesker til lydighed og forsagelse.

Som ung mand tilsluttede han sig den anarko-kommunistiske gruppe i Arcola, men han var ikke tilfreds med harmonien og den begrænsede frihed i det nye samfund som de afventede så lideskabeligt. "Jeg er med jer i ødelæggelsen af det eksisterende samfunds tyranni," sagde han, "men når i har opnået det og begynder at bygge op igen, så modsætter jeg mig og går endnu længere end jer."

Indtil han var femten år gammel inkluderede Renzo kirken i sin poesi. Derefter, fri og uden fordomme som han var, slog han aldrig rod i sin landsbys flokliv, men var ofte i konflikt med både mennesker og loven. Han bragte skam over sin respektable familie, som undrede hvad de havde gjort for at fortjene sådan en djævel...

...Novatore, som var inspireret af Baudelaire og Nietzsche, hævdede at vi alle har behov og målsætninger som ikke kan tilfredsstilles uden at skade andres behov og målsætninger. Derfor er vi nødt til enten at afstå fra dem og blive slaver, eller tilfredsstille dem og komme i konflikt med samfundet, hvilken form det end har, selv hvis det kalder sig anarkistisk. Novatore skrev:

Anarki er ikke en samfundsform, men en metode til at individuere sig. Intet samfund vil give mig mere end den begrænsede frihed og velfærd som den bevilger alle sine medlemmer. Men jeg er ikke tilfreds med dette og vil have mere. Jeg vil have alt som jeg har styrken til at erobre. Ethvert samfund forsøger at fængsle mig indenfor det tilladte og forbudtes ophøjede grænser. Men jeg anerkender ikke disse grænser, for intet er forbudt og alt er tilladt for den som har styrken og modet.

Som konsekvens deraf er anarki, som er individets naturlige frihed når det er frigjort fra spirituelle og materielle herskeres modbydelige åg, ikke konstrueringen af et nyt og kvælende samfund. Det er den afgørende kamp imod alle samfund – kristne, demokratiske, socialistiske, kommunistiske, etc., etc. Anarkismen er en lille minoritet af aristokratiske enspænderes evige kamp imod alle samfund som følger efter hinanden på historiens scene.

Det var sådanne ideer som Novatore udtrykte i *La Spezias Il Libertario*, Pistoias *L'Iconoclasta*, og andre anarkistiske tidsskrifter. Og det var sådanne ideer som påvirkede mig, eftersom jeg i højeste grad var parat til at tage imod dem.

Under første verdenskrig nægtede Novatore at kæmpe for en sag som ikke var hans egen, og gemte sig i bjergene. Eftersom han var snedig, modig, årvågen og altid med pistolen klar, fejlede alle autoriteternes forsøg på at fange ham. Ved krigens afslutning blev der erklæret amnesti for alle desertører, og han kunne vende tilbage til sin landsby hvor hans kone og søn ventede ham.

Jeg var seksten år gammel og var stukket af fra hjemmet og studierne for at frigøre mig selv fra min borgerlige familie, som havde gjort alt hvad de kunne for at forhindre mine anarkistiske aktiviteter. I Saranza, på vej til Milano, stoppede jeg for at lære Novatore at kende, eftersom jeg havde læst hans artikel "Min Ikonoklastiske Individualisme". Renzo kom, sammen med en anden anarkist ved navn Lucherini, med det samme for at møde mig.

Vi tilbragte uforglemmelige timer sammen. Vores diskussioner var lange og han hjalp mig med at fylde nogle huller i min tænkning og fik mig på vej mod løsningen af mange grundlæggende problemer. Hans entusiasme var slående.

Han havde et imponerende udseende. Han var middelhøj, af atletisk kropsbygning og havde høj pande. Hans øjne var livlige og udtrykte følsomhed, intelligens og styrke. Han havde et ironisk smil som afslørede den overlegne ånds ringeagt for menneskerne og verden. Han var 31 år gammel, men havde allerede et genis udstråling.

Efter to måneders vandring i Italien med politiet i hælene, vendte jeg tilbage til Arcola for at møde Renzo igen. Men Emma, hans kone, fortalte mig at han også var jaget og at jeg kun kunne møde ham om natten i skoven.

Endnu en gang havde vi lange diskussioner, og jeg havde mulighed for at i endnu højere grad værdsætte hans uovertrufne kvaliteter som poet, filosof og handlingsmand. Jeg satte pris på hans intellekts styrke og hans elegante følsomhed, som var som en græsk guds eller et guddommeligt bæsts. Ved daggry tog vi afsked for sidste gang.

Vi levede begge under forfærdelige forhold. Vi var i åben krig med et samfund som ville smide os i fængsel. Renzo var blevet angrebet i sit hus ved Fresonaro af en bande bevæbnede fascister som ville slå ham ihjel, men havde drevet dem bort med hjemmelavede granater. Derefter var han nødt til at holde sig på sikker afstand af landsbyen.

På trods af at han var fredløs, fortsatte han med at udvikle sine individualistisk-anarkistiske ideer i libertære blade. Jeg gjorde det samme, og vi vækkede vreden hos anarko-kommunismens teoretikere. En af dem, professor Camilo Berneri, beskrev os i *L'Iconoclasta*, oktober 1920, som "Paranoide megalomaner, ophøjere af en gal filosofi og dekadent litteratur, sølle efterlignere af opiumens og hashens kunstnere, sirener..."

Jeg kunne ikke svare, for i mellemtiden var jeg blevet arresteret og buret inde i et forbedringshus. Men Renzo svarede for os begge og tog sig grundigt af "denne bogorm i hvem det er svært at finde en ægte anarkists ånd og flamme".

Mere en et år senere blev jeg prøveløsladt fra fængslet, men kunne ikke finde ud af noget om Renzos opholdssted. Til sidst hørte jeg den forfærdelige nyhed at han var blevet dræbt.

Han var i en kro i Bolzaneto, nær Genova, sammen med den frygtløse illegalist S.P., da en gruppe *carabinieri*, forklædt som jægere, ankom. Novatore og S.P. åbnede ild øjeblikkeligt, og politiet svarede igen. Det tragiske resultat var to døde, Renzo og *carabinieren* Marasciallo Lempano, og en såret politimand. Dette var i 1922: et par måneder inden fascisternes march til Rom.

Så en storslået og original poet, som ved at gøre sine tanker og følelser til handling angreb den skabede fåreflok og dens hyrder, døde i en alder af 33. Han viste at livet kan leves med *intensitet*, ikke med *udholdenhed* som den feje masse vil og praktiserer.

Efter hans død blev det opdaget at han, sammen med nogle andre, var ved at forberede et anslag mod samfundet for at flå det fra det som det nægter individet. Ved domstolen, hvor hans medsammensvorne blev retsforfulgt, anerkendte en anklager hans tapperhed og kaldte ham "en mærkelig blanding af lys og mørke, kærlighed og anarki, det ædle og det kriminelle."

Nogle få venner samlede nogle af hans skrivelser og udgav dem posthumt i to bind: *Over Autoritet (Al Disopra dell'Arco)* og *For det Kreative Intet (Toward the Creative Nothing, Verso il Nulla Creatore)*. Andre papirer blev hos hans familie eller gik tabt.

Så en enestående mand levede og døde – manden som jeg følte var nærmest mig selv i sine idealer og mål. Han beskrev sig selv som en "ensomhedens ateist". Han ville "betages af det umulige" og omfavnede livet som en fyrig elsker. Han var udødelighedens og styrkens ædle erobrere, som ønskede at bringe alt til den mest mulige skønhed.